

Матвій Селін

(17 р., Державна гімназія-інтернат з посиленою військово-фізичною підготовкою
«Кадетський корпус», м. Харків)

*Кожна людина, яка приходить у цей прекрасний унікальний світ,
вже фактом свого народження може вважатися обраною,
бо гідна наслідувати головний дар і образ Творця.
Своїм життям – довгим, коротким, миттєвим, яскравим або непомітним –
кожна Людина обов'язково бере участь у зміні світу
і тому має право на історичну пам'ять Людства.*

В. Ф. Ситнов

Я – європеєць

У мене сьогодні Свято! Сьогодні я приймаю присягу на вірність українському народові. Цього моменту ми очікували півтора місяці. Серце голосно тіпається у грудях, від хвилювання дрижать руки.

Раптом залп гармат. Гості, кадети, батьки радо плескають тому, як урочисто починається ця подія. А я на якусь мить опинився на своїй малій батьківщині – на Донбасі. Там, де залп гармат сповіщає про небезпеку, але найголовніше, що до пострілів тут уже звикли. Яким же гарним було моє місто до війни! Моя маленька батьківщина своєю історією може зрівнятися з великими містами і землями. Для мешканців інших міст – це місто, відоме тим, що тут багато копалень. А переді мною постають інші картини.

Вулиці в місті були прямі та широкі. Між шосе і тротуаром з правого і лівого боку тягнулася зелена смуга. Білокорі берізки, пишні каштани, стрункі горобини, клени створювали неповторне обличчя нашого міста. На перших поверхах будинків були розміщені продуктові, господарчі та промтоварні магазини, кав'ярні. У місті у мене були улюблені місця. Любив пройтися по головному скверу міста. Тут надзвичайно гарно. Влітку майоріли квіти на клумбах, взимку потрапляв у сніжну казку: як вартові, височіли ялинки.

Восени любив гуляти парком, що розташований у центрі. Я міг милуватися природою хоч цілий день. Гуляючи тут, торкався старовинних дерев і слухав, як вони шепотіли легенди давнини. Як важко про це говорити в минулому часі. Зараз пейзаж геть змінився. Руїни будинків, вирви в асфальті та перебиті залізобетонні стовпи, від ліхтарів не залишилося нічого. Мої думки раптово перериваються: звучить моє прізвище. Виходжу на плац, з гордістю вимовляю кожне слово присяги. Вона невелика, але вмщує у собі дуже багато.

Вимовляючи останні слова: «Слава Україні! Героям Слава!», розумію, що вони набули нового й точнішого змісту. Адже я тут недаремно. Говорять, що час лікує, але це неправда. Ніколи не забуду жахливих кадрів, де роз-

стрілюють беззбройних і безборонних, де українці падають, підтяти кулями, коли молода мама пропонує своєму малюку топтати український прапор. Ці спогади завжди будуть виймати мені душу. Одне мені незрозуміло: за що? Хіба за те, що людина обирає Честь, Свободу, Гідність, Повагу, краще життя?

Трагічні події на моїй малій батьківщині, на жаль, показали і найгірше в людях. Але це час, коли відбувається багато чудових проявів людяності. Герої всюди – до, під час подій. Шок і печаль смерті принесли зміни і нас зміцнили. Я впевнений, що живу в надзвичайно важливий час – час, коли гинуть за право бути не бидлом, а народом – джерелом і мірилом влади у власній державі, за країну, в якій не страшно жити і народжувати дітей. Та вартувати власні душі і вітчизняну владу мають ось ці хлоп'ята, які сьогодні складають присягу на вірність народові України. Бо ми – майбутнє України. Для мене ж Україна майбутнього – це прекрасна та забезпечена держава. Її поважають і цінують в Європі та в усьому світі. Сюди без перешкод та з задоволенням приїжджають у справах та на відпочинок громадяни з різних країн. Людей приваблюють чисте повітря та вода, мальовничі краєвиди та дбайливо збережені історичні пам'ятки. Де досягнуті європейські вимоги щодо розміру зарплат і пенсій, де запроваджена європейського типу правоохоронна система і система правосуддя, в якій всі громадяни мають рівні права, всі рівні перед ЗАКОНОМ, а згадані положення є не лише конституційною декларацією, а й реальністю життя.

Я впевнений, що моя Вітчизна – це європейська цивілізована держава, що вона неодмінно повернеться туди, де Україна вже була – геополітично, ідентично, ментально. Нарешті здійсниться мрія І. Я. Франка, щоб «українці поверх вишиванки одягли європейський костюм».

Велике починається з малого, і тому, якщо кожен громадянин нашої держави почне змінювати себе та своє життя, буде пам'ятати і дорожити честю, любити рідний край, змалечку плекати любов до рідної мови, то майбутнє нашої Батьківщини стане набагато щасливішим, далекогляднішим і величнішим!

Мої думки перериває гімн нашої держави, на очі навертаються сльози. Колись, до війни, я був хлопцем-розбишакою і навіть не думав про те, що буду плакати, чуючи гімн своєї Батьківщини. Але за ці два з половиною місяці дуже змінився. Слова «душу й тіло ми положим за нашу свободу» – це не просто абстрактні слова з гімну. Врешті-решт, Донбас – справді те місце, де здобувається свобода... Адже Донбас – це часточка України, інакше бути не може. Це дивне, неймовірне місце, потужна точка енергії нашого народу, де встигли відчути все: і радість, і безвихідь, і горе, і біль, і гордість, і повагу.

Життя кожного з нас тісно пов'язане із життям рідного краю у всіх його перипетіях. Ми є частинкою нації. Я з гордістю говорю: «Пишаюся тим, що я – українець.» Я народився в Україні. Це – моя країна, Батьківщина. Люблю свою країну. Всю – від Донбасу до Галичини, від Полісся й до Чорного моря. Я – частина сильної, волелюбної нації, єдиної для мене в усьому світі. Не мислю свого життя без України, а моя країна – це частина Європи. Отже, я – європеець!

